U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **Z. D.**, zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem v Plzni, Na Jíkalce 13, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 47 Az 1/2004 - 31,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 47 Az 1/2004 - 31, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 4. 12. 2003, č. j. OAM-3082/VL-11-P18-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti poukázala na to, že již od počátku řízení o udělení azylu uvádí, že důvodem k opuštění země původu byly potíže jejího manžela s osobami, kterým manžel při autonehodě poškodil vůz. Uvedené osoby mu vyhrožovaly a fyzicky jej napadaly s cílem vymoci zaplacení částky 600 USD jako náhrady za škodu na jejich automobilu. Vydírající osoby nevybíravým způsobem zasahovaly do soukromého života stěžovatelky a obtěžovaly ji a jejího manžela i na veřejnosti. V tomto způsobu pronásledování lze spatřovat naplnění významu pojmu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Stěžovatelka je přesvědčena, že ze strany vydírajících osob je pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, neboť jí tyto znemožňují se shromažďovat se svými přáteli a rodinou v Kyrgyzstánu na veřejnosti. Každá taková schůzka může skončit napadením ze strany vydírajících osob. Na podkladě těchto skutečností se domnívá, že by jí mohl svědčit některý z důvodů pro udělení azylu. Krajskému soudu dále stěžovatelka vytýkala, že s ohledem na popsanou situaci se nedostatečně vypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Z těchto důvodů se domáhala zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení znemožňuje, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak stěžovatel mohl učinit. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že důvody v ní obsažené stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti stěžovatelka popsala svou osobní situaci, kterou hodnotila jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu a vytýkala krajskému soudu, že se nevypořádal s otázkou, zda v jejím případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. V žalobě, kterou se stěžovatelka domáhala u krajského soudu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, však nic takového neuvedla. Pouze v ní vyjádřila domněnku, že ministerstvo porušilo zákon č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, konkrétně § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, protože do Kyrgyzské republiky se nemůže vrátit kvůli problémům manžela, který je také žadatelem o azyl protože jim hrozí ohrožení života, § 46, § 47 odst. 3 a § 91 zákona o azylu, neboť se domnívá, že jsou u ní po jeho vztažení splněny, což ministerstvo nedostatečně posoudilo.

Nejvyšší správní soud proto z důvodu výše uvedeného kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu